

OLIVIER EN DE NACHT REUZEN

KITTY O'MEARA

GEÏLLUSTREERD DOOR ANNA PIROLI

VERTAALD DOOR NAOMI TIEMAN

OLIVIER EN DE NACHT REVZEN

KITTY O'MEARA

GEÏLLUSTREERD DOOR ANNA PIROLI

VERTAALD DOOR NAOMI TIEMAN

De sterren stonden bleek aan de hemel en het
zachte maanlicht viel over de stille avond.

Olivier lag verdrietig in zijn bed.

Vandaag was een Dramatische Dag op school. Olivier had een prachtig landschap getekend. In een sterrenhemel vol blauw, roze en goud straalde een volle maan over velden met wuivend geel gras. De toppen van de schots en scheve bergen glinsterden van het glitterstof. Wat is de wereld mooi! dacht Olivier met een glimlach.

Maar zijn klasgenoten lachten om zijn landschap. 'Zo ziet de wereld er helemaal niet uit!' riepen ze.

Olivier kreeg een kleur en besloot om nooit meer zo'n rare tekening te maken.

Terwijl hij naar het ruisen van de wind luisterde, doezelde Olivier langzaam in slaap. Tot er een raam opening. Een windvlaag woei door de kamer en een lage stem fluisterde: 'Olivier, ben je wakker?'

Olivier dook diep onder zijn dekbed.

Toen hoorde hij een tweede, zachte stem. 'Olivier, we hebben je nodig.'

Olivier hield zich muisstil.

Een derde, vrolijke, stem zei: 'Joehoe, Olivier, ga je met ons mee?'

Heel voorzichtig gluurde Olivier over het randje van zijn dekbed.
Achter zijn raam stond een enorme reus!

'Wie bent u?'
piepte Olivier.

'Wees niet bang, Olivier,' sprak de reus vriendelijk. 'Ik heet Unnu.'

'En ik ben Dua,' zei een reuzin met lange zilveren vlechten.

'En mijn naam is Tri,' zei een derde reus met twinkelende ogen.

'Wij zijn de Nachtreuzen,' vertelde Unnu. 'Als iedereen slaapt, maken wij de wereld mooier. We repareren wat stuk is en we poetsen haar op tot ze weer blinkt. Maar daar hebben we hulp bij nodig van een buitengewoon bijzonder kind.'

'Van mij?' vroeg Olivier.

Dua knikte. 'Jij hebt het hart van een kunstenaar.'

Olivier liet zijn hoofd hangen. 'Welnee, mijn tekening vandaag was helemaal fout. Er klopte niks van.'

'Juist wel, Olivier!' zei Tri. 'Je tekende je dromen. Jij ziet schoonheid en magie in alles om je heen. Jij weet precies wat de wereld nodig heeft.'

Unnu legde zijn enorme hand uitnodigend op de vloer van Oliviers kamer.

Oliviers hart bonsde van schrik, maar ook van spanning en opwindning. Net als wanneer hij aan een tekening begon. Hij twijfelde nog even, maar knikte toen. 'Goed,' zei hij. 'Ik ga mee.'

Hij klom in de gigantische hand en liet zich door het raam naar buiten tillen. Hoger en hoger en hoger.

Vanaf de reuzenhand kon Olivier de stad zien liggen. En de velden en de bossen en de bergen. Hij kon zelfs helemaal tot de zee kijken. 'Wat is er veel te doen!' zei hij.

'Kijk, en daarom,' zei Unnu met een glimlach, 'ben jij precies het kind dat we nodig hebben.'

De drie reuzen droegen ieder een schort vol gereedschappen, emmers, bezems en borstels. Olivier kreeg er ook een.

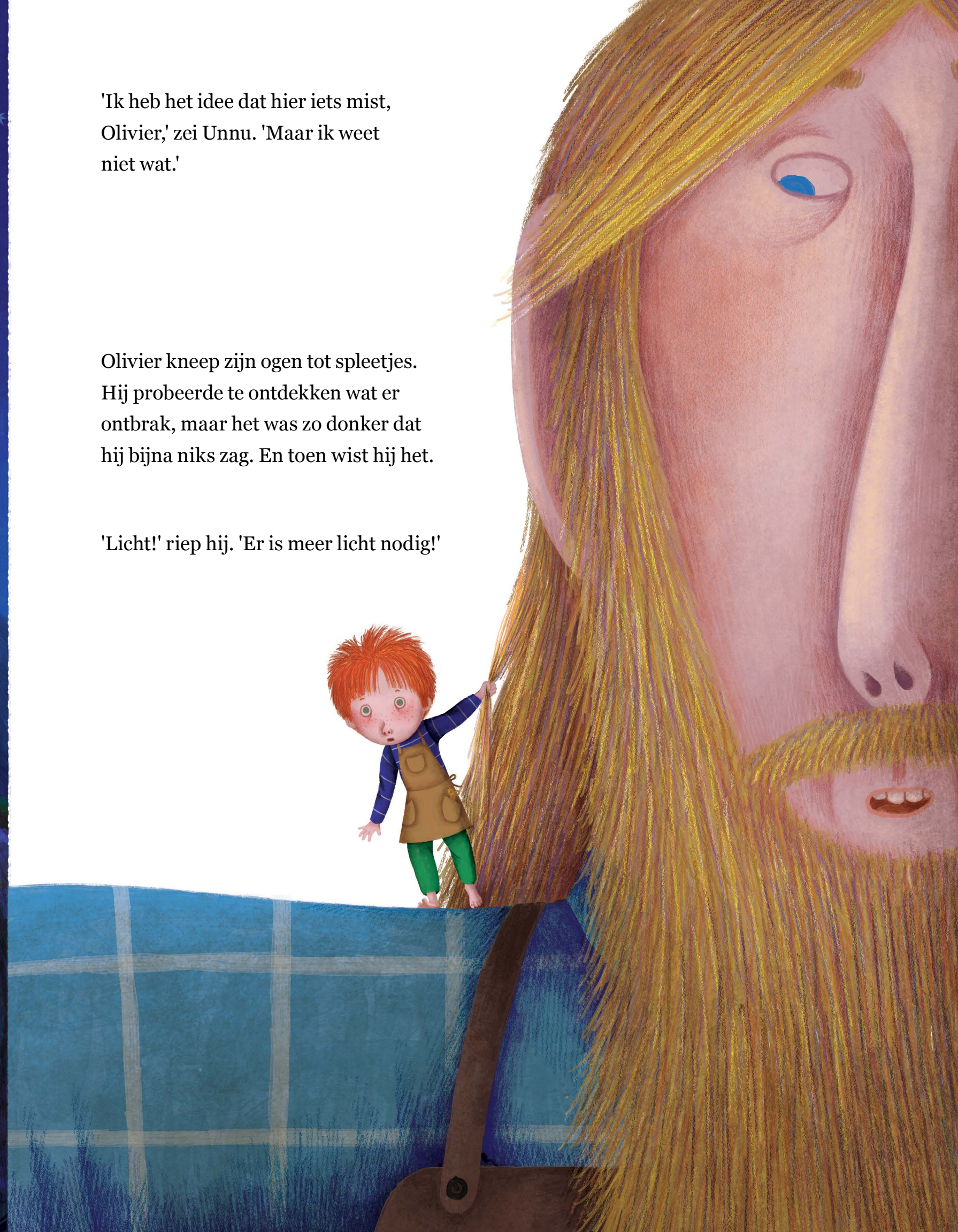

En zo begonnen Olivier en de Nachtreuzen aan hun tocht over de wereld. Ze staken rivieren over, beklommen steile bergen en daalden af in weidse valleien. Middenin een open veld stopten ze.

'Ik heb het idee dat hier iets mist, Olivier,' zei Unnu. 'Maar ik weet niet wat.'

Olivier kneep zijn ogen tot spleetjes. Hij probeerde te ontdekken wat er ontbrak, maar het was zo donker dat hij bijna niks zag. En toen wist hij het.

'Licht!' riep hij. 'Er is meer licht nodig!'

'Je hebt gelijk, Olivier!' zei Unnu. Hij nam een ladder, zette Olivier erop en gaf hem een kwast en een pot vol stralend maanlicht.

Olivier schilderde en schilderde. De maan straalde als nooit tevoren. Maar net toen Olivier klaar was, liet hij per ongeluk de pot vallen.

'Wat stom van mij!' riep hij. 'Sorry!'

'Sorry?' vroeg Dua. 'Waarvoor? Kijk eens goed.'

Het vallende licht uit de pot was in kleine druppeltjes uiteengespat en zweefde door de donkere lucht. 'Je hebt vuurvliegjes gemaakt! Zijn ze niet prachtig?'